

Geschreven in gebed

Geschreven in gebed

Zijn kracht een nieuw leven

Ω

RICHARD KLEIN

Geschreven in gebed

ZIJN KRACHT
NIEUW LEVEN

Nederlandse uitgave
Ontwerp: Ilona Klein
(©)RICHARD KLEIN

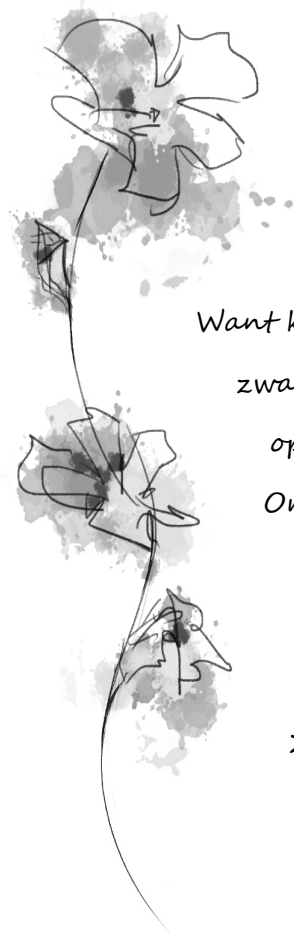
Eerste druk: 2026
ISBN- 9789465460857

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd systeem of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Alle citaten uit de Bijbel zijn, tenzij anders vermeld, een vertaling van de schrijver zelf, vanuit EBV24, NBV21, Basis Bijbel en Herziene Statenvertaling (HSV).

Voor meer informatie over de schrijver en zijn activiteiten verwijzen wij u graag naar de website: www.richardklein.nl of naar zijn facebookpagina.

Maar de Here antwoordde
telkens weer:

Mijn genade is genoeg voor jou.
Want kracht ontplooit zich ten volle in
zwakheid. Daarom durf ik mij toch
op mijn zwakheden te beroemen,
Omdat dan de kracht van Christus
In mij gezien kan worden.”

Zijn Kracht wordt zichtbaar in
Zwakheid

INHOUD

Voorwoord	9
1. Kracht zichtbaar in zwakte	11
2. Op arendsvleugels	31
3. Hij geeft geloof	61
4. Hij zal met je zijn	77
5. Zijn nabijheid	89
6. Het Start vak	111
7. De oven van het leven	125
8. De Wijngaard	137
Bronnen	151

VOORWOORD

Dit boek gaat over een wedloop. Niet over snelheid, maar over richting. Niet over winnen, maar over leren lopen.

Mijn leven kende momenten van overtuiging en momenten van stilstand. Tijden van spreken en organiseren, van hardlopen en bouwen. Maar ook tijden waarin ik werd teruggezet naar het begin. Naar het start vak. Naar de plek waar je je oude trui achterlaat en opnieuw leert vertrouwen.

Ik ontdekte hoe gemakkelijk geloof kan verschuiven van relatie naar religie. Hoe subtiel prestatiedrang het kan overnemen van overgave. En hoe liefdevol God ruimte geeft om zelf te ervaren waar je zonder Hem uitkomt.

Door alles heen bleef één waarheid overeind: ik ben geroepen als zoon. Niet om te bewijzen, maar om te vertrouwen. Niet om voorop te lopen, maar om met mijn ogen gericht op Jezus de wedloop te lopen die voor mij ligt.

Dit is geen verhaal van succes, maar van vorming.
Van vallen en opstaan. Van leren luisteren naar Zijn stem, in de stilte van het hart.

Stap voor stap. In Zijn nabijheid.

Hoofdstuk 1

ZIJN KRACHT ZICHTBAAR IN ZWAKTE

Fundament in afhankelijkheid

Ω

Wat waren de laatste woorden die papa uit de Bijbel heeft voorgelezen?

Die vraag kreeg ik vaak. Na het eten kwam bij ons thuis elke dag de Bijbel op tafel. Bijna elke avond sloeg mijn vader de Statenvertaling open. Met een serieuze stem las hij lange gedeelten voor. Voor mijn gevoel duurde dat altijd eindeloos. Zeker als het over geslachtsregisters ging. Wie heeft hier nou wat aan? zal ik toen wel gedacht hebben. Maar er waren ook avonden dat ik wél luisterde. Dan namen de verhalen me mee. Verhalen over koningen, profeten en over God die ingreep in de geschiedenis van mensen. Die verhalen hadden iets groots, iets indrukwekkends, ook al begreep ik het niet allemaal.

Rond mijn zesde woonde ik doordeweeks bij mijn oma. Ze was ziek en kon niet goed alleen zijn. Ze woonde in Emmermeer, een wijk in Emmen, vlak bij mijn ouders. 's Ochtends haalde mijn moeder me op en na school bracht ze me weer terug. Mijn oma was een vrouw van geloof. Een echte Fanny Crosby-vrouw, niet blind, maar net zo toegewijd en vol vertrouwen.

Ze kende haar Bijbel, ze kende haar liederen, en ze leefde haar geloof met een eenvoud die diep raakte. Fanny Crosby schreef meer dan 8.000 liederen in haar leven liederen die generaties inspireerden en troost boden, die nog steeds klinken in Johannes de Heer-bundels en Opwekkingsliederen. Mijn oma kende er vele, zong ze vol overtuiging, en leefde ernaar.

Ze zat vaak achter haar piano met haar ogen gefocust op de muziek, haar lippen bewegend met een zekerheid die je voelde: "Volle verzekering, Jezus is mijn" zong ze vaak. Haar geloof was eenvoudig, maar diep. Ondanks alles wat ze had meegemaakt. Op jonge leeftijd weduwe geworden, worstelend met ziekte en ongemakken. Maar toch hield ze vast aan God. Haar leven was een levend lied, en elke toon sprak van vertrouwen en overgave. Als kind zat ik vaak naast haar, luisterend naar haar stem die door de kamer zweefde, gevuld met emotie en zekerheid.

Mijn oma, de moeder van mijn vader, nam mijn moeder op jonge leeftijd mee naar Het Baken. De kerk waar ik jaren later zelf voorganger zou worden. Ik heb lange tijd niet geweten dat mijn oma daar was geweest. En mijn moeder heeft mij pas veel later verteld dat zij juist in die kerk tot levend geloof is gekomen. Op die bewuste dag sprak Jan Kits sr. Hij was toen al op gevorderde leeftijd, maar sprak met overtuiging die niets aan kracht had verloren.

Jan Kits was in die tijd evangelist, nauw betrokken bij het ontstaan van de Evangelische Omroep en sterk verbonden aan de Maranatha beweging.

Ondanks zijn leeftijd sprak hij met vuur. Niet luid of spectaculair, maar helder en doordrongen. Zijn woorden waren eenvoudig, maar droegen gewicht. Het was een directe oproep om je leven aan Jezus toe te vertrouwen. Mijn moeder zat daar als jong meisje in de zaal. Luisterend. Er werd gesproken over bekering, over genade, over een persoonlijke relatie met God. En daar, in die dienst, heeft zij haar leven aan de Here Jezus toevertrouwd. Toen ze mij dat jaren later vertelde, raakte mij dat. Niet op een overdreven manier, maar stil van binnen.

De kerk waar mijn oma mijn moeder mee naartoe nam.
De kerk waar mijn moeder tot geloof kwam.
De kerk waar ik later mocht dienen als voorganger.

Soms ontdek je achteraf dat God lijnen door je leven trekt die je zelf niet hebt uitgestippeld. Dingen die al begonnen zijn voordat jij er was. Keuzes van anderen die later invloed blijken te hebben op jouw weg. Voor mijn oma was het waarschijnlijk eenvoudig: ze nam haar schoondochter mee naar een samenkomst. Voor mijn moeder werd het een beslissend moment. En voor mij werd diezelfde plek jaren later een plaats van roeping en verantwoordelijkheid.

Het geloof van mijn oma was niet ingewikkeld, het was gewoon aanwezig, en dat maakte het krachtig. Toen ik acht jaar oud was, ging mijn oma naar de Heer. Haar vertrek liet een leegte achter, maar ook een erfenis van geloof. Een erfenis van liederen, van hoop, van diepe zekerheid dat Jezus van ons houdt, ongeacht omstandigheden.

Ik denk nog vaak aan haar, aan haar liederen, aan de manier waarop ze volhardde in vertrouwen, zelfs te midden van pijn. Jaren later, op een zondagochtend in Zwolle, in de Vrij Evangelische Gemeente voelde ik dat erfgoed opnieuw.

Een gitarist pakte zijn gitaar en begon te zingen:

“Volle verzekering, Jezus is mijn!

Dit is mijn vreugde, altijd te zijn,

In mijne Heiland, Jezus is mijn!”

Het was alsof ik mijn oma hoorde zingen. Alles in mij kwam los. Tranen rolden over mijn wangen. Het was meer dan muziek; het was aanwezigheid. Het was het Vaderhart van God dat rechtstreeks mijn hart raakte.

Later spraken mensen mij aan: “Jouw oma heeft ons een lied geleerd,” zei iemand. “We hebben haar gekend, haar stem gehoord, haar geloof gevoeld.” En ik begreep ineens: dat geloof is niet verloren gegaan met haar dood. Het leeft voort, door liederen, door herinneringen, door de Geest die onze harten raakt wanneer we luisteren.

De jaren gleden voorbij. Mijn ouders namen ons vaak mee naar het Dienstencentrum in Emmen, een gebouw midden in de stad dat voor ons een vaste plek werd. Daar groeide mijn geloof, rustig en zeker. Toen ik tiener werd, voelde ik het geloof soms vanzelfsprekend. Mijn wereld draaide om sport; handbal was belangrijk, en de sporthal voelde vaak als een soort kerk. Tijdens het Bijbellezen dwaalden mijn gedachten gemakkelijk af, maar dat maakte niet dat ik twijfelde aan God. Zijn bestaan stond voor mij vast. Het was iets dat je voelde, iets wat je zag gebeuren.

We gingen lange tijd trouw naar de kerk, week in week uit. Als kind en tiener zag ik dingen gebeuren die ik niet altijd kon verklaren. Wonderen, antwoorden op gebed, momenten van stilte waarin iets zich leek te openen. Toch voelde het voor mij niet bijzonder, niet spectaculair. Het was gewoon, omdat ik er middenin opgroeide. Bidden, Bijbellezen, God die aanwezig was het hoorde bij het leven. Het stond vast, net zo vanzelfsprekend als de ademhaling of het licht van de zon. Hoe kon Hij ook níét bestaan, als je zag dat dingen gebeurden die anders niet verklaard konden worden? Het was een rustig, stevig geloof, een fundament dat later, in andere momenten van mijn leven aan de zee, in de straten van Jeruzalem, bij de Jordaan opnieuw zichtbaar zou worden. Het droeg me, gaf me rust en zekerheid, ook als alles om me heen onzeker leek.

Ik herinner me dat ik als kind een aandoening had. Er kwamen mensen bij ons thuis om te bidden. Later gingen we naar het ziekenhuis en zei de arts: "Bijzonder... het is verdwenen." Ik was jong. En omdat ik om me heen meer van dit soort dingen zag, dacht ik: zo gaat dat gewoon. Wonderen waren niet uitzonderlijk. Ze hoorden erbij.

Maar toen werd ik tiener. En langzaam raakte ik minder geïnteresseerd. Steeds vaker ging ik handballen en naar de sportschool. Interesse in de zaken die je ziet met het oog. Mijn vader en moeder bleven omhoog wijzen naar God, naar Zijn genade, naar vertrouwen. Maar mijn blik ging steeds meer een andere kant op. Ik wilde vooruit. Succes behalen. Eerst in de sport, later in het zakenleven.

Nu stel ik mezelf een vraag die me niet meer loslaat:
Hoe komen mensen tot een levend geloof?
Voor mij had het zo vanzelfsprekend moeten zijn.
Met mijn achtergrond, mijn opvoeding, alles wat ik had gezien.
Je zou denken dat er een rechte lijn liep naar een leven met God,
misschien zelfs naar een bijzondere bediening. Maar die lijn liep er
niet.

Ik vergat God. Ik vergat te leven volgens Bijbelse principes.
En als het geloof bij iemand zoals ik al zo gemakkelijk kan
weggebben... hoe moet dat dan zijn voor mensen die helemaal niet
met de Bijbel zijn opgegroeid?
Hoe komt een mens tot een levend geloof?
Hoe gaat God Zijn weg met mensen?

Hoe wordt Zijn kracht zichtbaar?

Met het schrijven van dit boek begon het daar. Bij die ene vraag.
Hoe kun je op een dag zeggen: Ja! Hij is het. De God van Abraham,
Izak en Jakob. De Schepper van hemel en aarde.
Hoe leer je de Here Jezus werkelijk kennen? Voor mij begon het
antwoord met een heel bijzondere gebeurtenis. En met een
gebed... in een ziekenhuis. **Een gebed van leven en dood.**

Nog voordat ik Ilona leerde kennen, werkte ik zeven dagen per
week. Overdag bij een uitgeverij, 's avonds in een callcenter en in
de weekenden in de horeca. Werken, geld verdienen, geld
uitgeven. Ik woonde in een klein appartement in Emmen.
Mijn leven zat vol, maar niet per se vervuld. Ik had eigenlijk
nergens tijd voor. Zelfs niet voor de was. Gelukkig had ik lieve
ouders die me daarbij hielpen. Ja, zelfs met de was.